

စိတ်ကူး ချီမြှောက်ပညာ

GURDJIEFF

၆ ခြံ သ လုံး : အိမ် တိုင်း

ဝတ်ဂျင်

အောင်ကျော်

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဂတ်ဂျစ်၊

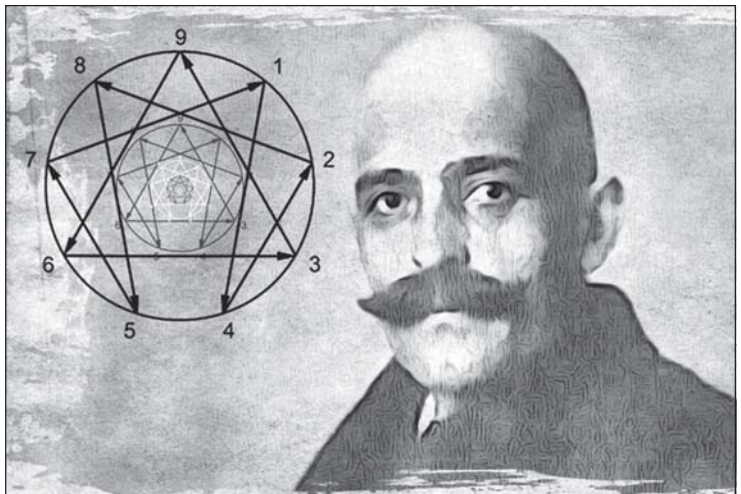
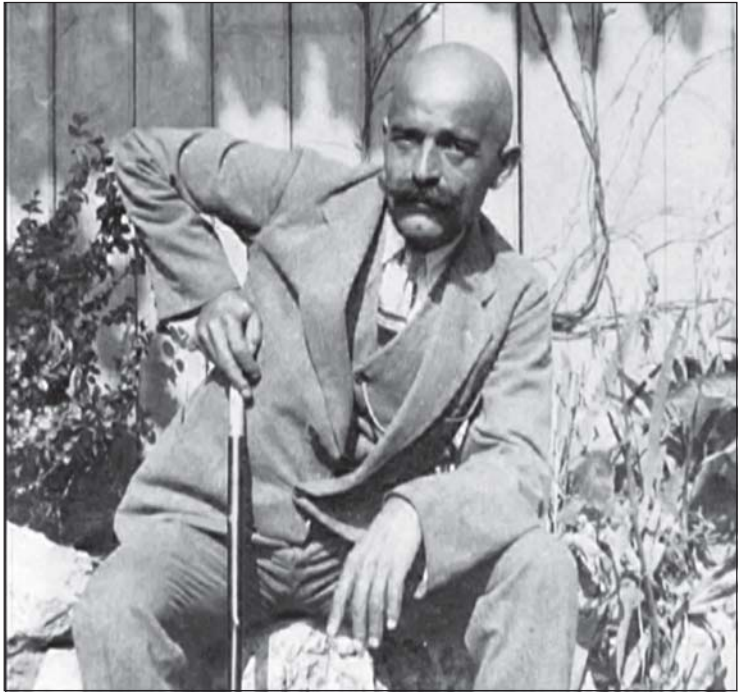
စာမျက်နှာ ၃၆၇ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ ၁၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၈၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းချေး ၄ ၀ ၀ ၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။	ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂတ်ဂျစ်	၁
၂။	ကျွန်ုပ်၏ဖခင်	၁၁
၃။	ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆရာ	၄၀
၄။	ဘိုဂါချက်စကီ	၅၂
၅။	ကပ္ပတိန်ပိုဂိုစံ	၉၃
၆။	အက်ဘရမ်ယီလော့ဖ်	၁၅၁
၇။	မင်းသား ယူရီ လူဗိုဗက်စကီ	၁၆၉
၈။	ဗစ်ဗစ်စကား	၁၈၁
၉။	ဆိုလိုဗက်	၂၀၆
၁၀။	ဒေါက်တာ အီကင်ဘော	၂၇၈
၁၁။	ကာပင်ကို	၃၁၂
၁၂။	စခရစ်လော့ဖ်	၃၄၃

ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂတ်ဂျစ်

ပြီးခဲ့တဲ့ ၂၀ရာစုတုန်းက အနောက်တိုင်း ဂန္ဓာရီနယ်ပယ်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေထဲမှာ ဂျော့ဂတ်ဂျစ် (George Gurdjieff) လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ၁၈၇၂ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ရုရှားနိုင်ငံ အာမေးနီးယန်းမှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နေထိုင်ကြတဲ့ လူမျိုးနွယ်တစ်ခုက သူ့မျိုးရိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ဂတ်ဂျစ် ကိုးနှစ်သား အရွယ်မှာ အဖိုးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ သေခါနီးရက်ပိုင်းအလိုမှာ အဖိုးက ဂတ်ဂျစ်ကို အနားလာဖို့ ခေါ်ပြီး သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တယ်။ အဖိုးက

“မင်းကို ပေးစရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ ငါ့မှာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မသေခင်မှာ အမွေပေးကြတဲ့ ထုံးစံရှိတော့ မင်းကို တစ်ခုခုငါပေးချင်တယ်။ ငါပေးချင်ပေမဲ့ ငါပေးနိုင်တာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ငါ့ကို အကျိုးရှိစေတဲ့ စကားဖြစ်ပြီး ငါ့အဖေက သေခါနီးဆဲဆဲမှာ ငါ့ကို ပြောပြခဲ့ တယ်။ အခု မင်းက အရမ်းငယ်သေးတယ်။ ဒီတော့ လောလောဆယ်မှာ ငါပြောတာကို နားလည်ချင်မှလည်မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့မှာ မင်း နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ ငါပြောပြမယ့် စကားအတိုင်း လိုက်နာဖို့ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုတိုင်း လိုက်နာပေးပါ။ အဲဒီလို လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ရတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူး။”

လို့ စကားပျိုးလိုက်တယ်။ သူက ဘာကို ပြောပြခဲ့သလဲ။ သူက

“ဂတ်ဂျစ်။ ဒီတစ်ချက်ကို အမြဲသတိရပါ။ မကောင်းတာ တစ်ခုခုကို လုပ်ချင် လာရင် ချက်ချင်းမလုပ်ဘဲ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ်၊ သဘက်ခါ ဖြစ်ဖြစ် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပါ။ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တာဟာ တကယ်တော့ မလုပ်မိတာ နဲ့ အတူတူပဲ။ မကောင်းတာကို မလုပ်မိအောင် ရှောင်ရမယ်။ ကောင်းတာ ကိုတော့ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်”

လို့ ရှင်းပြခဲ့တယ်။ အဖိုးက ဥပမာပေးပြီး ရှင်းပြတယ်။

“ဥပမာဆိုပါတော့ကွာ။ တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို နှိမ်တဲ့ စကား မျိုးပြောပြီး စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒီအခါမှာ မင်းက စိတ်ဆိုး တယ်။ ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းက သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ နောက်ထပ် အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကြာ ပြီးမှ ငါပြန်လာပြီး ဆဲမယ်လို့ ပြောလိုက်ရမယ်”

ဂတ်ဂျစ်က အဖိုးရဲ့ စကားကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီ စကားနဲ့ပတ်သက်လို့ သူက ပြန်ပြောပြတယ်။

“အဲဒီစကားက ကျွန်တော့်ဘဝကို ပုံသွင်းပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်း က ကျွန်တော့်အသက် ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးပေမယ့် အဲဒီစကားအတိုင်း ကျင့်သုံး ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ စမ်းကြည့်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက် က ကျွန်တော့်ကို စိတ်တိုအောင် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောလာတဲ့အခါ၊ နာအောင် ပြောလာတဲ့အခါမှာ အဖိုးသေခါနီးမှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို သတိရမိတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်က လာဆွတဲ့ သက်တူ ရွယ်တူ ချာတိတ်ကို ဟော့ကောင်၊ ငါ့အဖိုးကို ငါကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း တစ်ရက်တော့ စောင့်ရဦးမယ်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကြာပြီးမှ မင်းကိုငါ ပြန်ဆဲမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

အဲဒီလို ပြောပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ သူစောင့်တယ်။

“အဲဒီအခါမှာ အမြဲကြုံရတာက ချာတိတ်ပြောတာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ သူက ဘယ်လိုပဲ မနှစ်မြို့စရာကို ပြောပြော မှန်တာ ကိုပြောတာလို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ သူက ကျွန်တော်ကို သူခိုးလို့ ပြော တယ်ဆိုပါစို့။ သူပြောတာ ဟုတ်နေတယ်။ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်ထံမှ အသိမပေး၊ ခွင့်မတောင်းဘဲ ယူသုံးမိတာတွေရှိနေတယ်။ ဒီတော့ သူပြောတာ ဘာနာစရာအကြောင်း ရှိမှာလဲ။ သူက ကျွန်တော့်ကို လူလိမ်လို့ပြောတယ်

ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော် လိမ်ညာပြီး ပြောဖူးတာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ သူက မှန်တာကိုပြောတာဆိုတော့ ဘာနာစရာ အကြောင်းရှိမှာလဲ”

လို့ သူတွေ့ပုံတွေပေါက်ကို ဂတ်ဂျစ်က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“သူပြောတာက မနှစ်မြို့စရာ ဖြစ်နေပေမယ့် သူပြောတာ မမှားဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က နောက်တစ်ခါ သူနဲ့ ထပ်တွေ့တဲ့အခါ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ မင်းက အမှန်အတိုင်းတဲ့တိုးကြီး ပြောချလိုက်တာ အတွက် ငါတကယ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါမြင်တာ အမြင်မရှင်းဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တာတွေ အခုတော့ ငါသတိထားပြီး ဆင်ခြင်ဖို့ ဖြစ်သွားရပြီ ဆိုပြီး ချာတိတ်ကို ပြောလိုက်တယ်”

တကယ်လို့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ကြာပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူတစ်ပါးက ပြောလိုက်တဲ့စကားက မှားနေတယ်လို့ သူသုံးသပ်မိခဲ့ရင်တော့ ဪ သူပြောလိုက်တာ မှားနေတယ်။ ဒီတော့ သူပြောတာ လူမှားပြီး ပြောလိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို ပြောတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကို ငါပြန်ပြောနေဖို့ မလိုတော့ဘူး ဆိုပြီး ဘာသိဘာသာ နေလိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေအများကြီး ရှိနေတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံရတဲ့သူတွေလည်း အများကြီး ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို လာပြောတဲ့သူတိုင်းကို ပြန်ပြောနေရင် အချိန်ဖြုန်းရာရောက်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့စွမ်းအင်တွေ ဖြုန်းရာရောက်တယ်။

ဒီကျင့်စဉ်မှာ နောက်ထပ်ကျန်နေတဲ့ အကျိုးကျေးဇူး ရှိနေသေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဒီကနေ့မှာ မကောင်းတာလုပ်ဖို့ရှိပေမဲ့ ကိုယ်က ရှောင်လိုက်ရင် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရင် မနက်ဖြန်ကျ ကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ကြုံလိမ့်မယ်။ ချက်ချင်း ကြုံမယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ နောင်တမရစေရဘူး။ ဒီတော့ ငရဲရောက်မယ့် အစား နတ်ပြည်ကို ရောက်သွားမယ်။

ဂတ်ဂျစ် ၁၂ နှစ်သားမှာ ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်လည်ပြီး အမှန်တရား ရှာဖွေမယ့်သူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရာက ဂန္ဓာရီခရီးသည်အဖြစ်ကို သူရောက်သွားပါတော့တယ်။

လူ ၃၀ ယောက်ပါတဲ့ အသင်းအဖွဲ့မှာ သူပါဝင်လိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့

လုပ်ငန်းစဉ်က မဖောက်မပြန် မှန်ကန်တဲ့တရားဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါ တကယ်ကောရှိရဲ့လား။ တကယ်မရှိတာကို ရှိသယောင်ယောင် ပြောဆိုနေကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီတရားကို သိတဲ့သူက နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတာလားဆိုတဲ့အချက်ကို သုတေသနလုပ်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသုတေသနအတွက် ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြားမှာ လျှောက်ရှာကြည့်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ တကယ့် အာဂလူ ၃၀ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂတ်ဂျစ်က အသက် ၁၂ နှစ်သာ ရှိသေးပေမဲ့ သူက သန်သန်မာမာ ဆိုတော့ လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ကြတယ်။

နောက်ထပ် အရည်အချင်းတစ်ခု ဂတ်ဂျစ်မှာရှိနေတာကြောင့်လည်း သူ့ကို ကျန်အသင်းသားတွေက လိုက်ပါခွင့်ပေးလိုက်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂတ်ဂျစ်က စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ်။ တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက်ဆိုတဲ့ အစားမျိုးထဲက ဖြစ်ပါတယ်။ သေဘေးနဲ့ ကြုံရရင်တောင် ထွက်ပြေးမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ဖို့ သတ္တိအပြည့် သူ့မှာရှိတယ်။ ဒီအရည်အချင်းက ဂန္ဓာရီခရီးအတွက် အင်မတန်လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်း ဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ ဂတ်ဂျစ်က အရည်အချင်းပြည့်မီသူဖြစ်လို့ လိုက်ပါခွင့်ရခဲ့တာလို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဂတ်ဂျစ်ရဲ့ လူမျိုးနွယ်က ခြေသလုံးအိမ်တိုင် နေထိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားပြီး ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်တာကို မွေးရာပါလူ့အခွင့်အရေးလို့ ခံယူထားကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခြေတကျဖြင့် တစ်နေရာမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေထိုင်ခွင့်ရှိရင် ခရီးလှည့်လည်ပြီး ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ခွင့်လည်း ရှိရမယ်လို့ ခံယူထားကြပါတယ်။ ခံယူချက်က ပြင်းထန်တယ်။ အလျော့မပေးဘူး။ အစိုးရက အခြေတကျနေကြဖို့ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် လုပ်ပေမဲ့ သူတို့က အတည်တကျမနေကြဘူး။

ဂတ်ဂျစ်က ခြေသလုံးအိမ်တိုင်အုပ်စုတွေနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုအုပ်စုနဲ့ နေနေရာက နောက်အုပ်စုတစ်ခုကို သူပြောင်းပြီးနေတယ်။ ဟိုပြောင်းဒီပြောင်းလုပ်ရင်းနဲ့ အာဂလူတွေရဲ့ အုပ်စုဆီ သူရောက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်အုပ်စုတွေမှာ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ရိုးရာလောကီနည်းပညာတွေကို သူသင်ယူခွင့်ရခဲ့တယ်။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် မျိုးနွယ်စုတွေမှာ မျိုးဆက်တစ်ခုကနေ တစ်ခုကို လက်ဆင့်ကမ်းလာတဲ့ နည်းပညာတွေ ရှိနေတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် မိခင်နဲ့ ဖခင်တို့က မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်တဲ့အထိ အိမ်မှာမနေနိုင်ကြဘူး။ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်တွေလုပ်ရင်း ဝမ်းစာအတွက် ရှာဖွေကြရတဲ့အခါ ကလေးငယ်ကို အိမ်မှာထားပစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအခါ ကလေးငယ်ကို ကြမ်းပြင်မှာချပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ စက်ဝိုင်းကျယ်ကျယ် တစ်ခုကို ရေးဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတဲ့အခါ ကလေးကို စိတ်ညှို့ပြီး ပြောတယ်။

“ငါတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ စက်ဝိုင်းအပြင်ကို ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

လို့ ညင်သာတဲ့လေသံလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ကလေးက စက်ဝိုင်းထဲမှာပဲ အေးအေးလူလူ နေတယ်။ သူ့ကို အကျဉ်း ချထားသလိုမျိုး ဖြစ်မနေတာကို ဂတ်ဂျစ်တွေ့ရတော့ အံ့သြမိတယ်။ ဒီအချိန် မှာ ဂတ်ဂျစ်ရဲ့ အသက်က ၁၀ နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ကလေးငယ်က တစ်နေ့လုံး စည်းဝိုင်းထဲမှာပဲ နေတယ်။ အပြင်ကို လုံးဝ မထွက်ဘူး။ ဂတ်ဂျစ်က စမ်းကြည့်ချင်တာကြောင့် ကလေးငယ်ကို စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက် ထွက်လာအောင် မြှူကြည့်တယ်။ မရဘူး။ ကလေး ငယ်က စည်းဝိုင်းထဲကနေ အပြင်ကို လုံးဝမထွက်ဘူး။ ထွက်ဖို့လည်း မကြိုး စားဘူး။ ညနေစောင်းတော့ မိဘတွေ အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ ကလေး ငယ်က စည်းဝိုင်းထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။

အဲဒီလို ထူးထူးဆန်းဆန်း နည်းပညာတွေကို ဂတ်ဂျစ် ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်ကစလို့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ ဂတ်ဂျစ်က တအံ့တဩ ဖြစ်မိရာက စိတ်ဝင်တစားဖြစ်မိတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ သိချင်လို့ သူသင်တယ်။ ဒီအခါမှာ စိတ်မှာ အပြင်လွှာနဲ့ အတွင်းလွှာဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိနေရာမှာ အတွင်း ကျကျအလွှာထဲကို ကိုယ်ပြောချင်တာ ရောက်သွားအောင် ပို့ပေးပြီး အဲဒီ အတွင်း ကျကျအလွှာက ကိုယ်ပြောလိုက်တာကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်သွား အောင် လုပ်လိုက်နိုင်ရင် ကာယကံရှင်က ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း တကယ်

ဖြစ်နေတာလို့ပဲ သိတော့တယ်။ ဆိုချင်တာက စည်းဝိုင်းအပြင်ကို မထွက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာကို အတွင်းကျကျအလွှာက လုံးဝယုံသွားတယ်။ ဒီအခါ သူ့အသိမှာ ငါစည်းဝိုင်းအပြင်ကို ထွက်လို့မရဘူးလို့ မှတ်သားထားလိုက်တယ်။ အဲဒီလို မှတ်သားထားတဲ့အတိုင်း စည်းဝိုင်းအပြင်ကို ထွက်လို့ မရပါဘူးဆိုပြီး မထွက်ဘဲ သူနေတယ်။ စည်းဝိုင်းထဲမှာပဲ သူနေတယ်။

ဒီနည်းကို ဂတ်ဂျစ် လုပ်တတ်သွားတဲ့အခါ သူက စမ်းကြည့်တယ်။ ကလေးတွေကို စစမ်းတယ်။ အောင်မြင်တယ်။ နောက်တော့ သက်တူရွယ်တူ ချာတိတ်တွေကို စမ်းသပ်တယ်။ အောင်မြင်တယ်။ သူ့ထက်အသက်ကြီးတဲ့ သူတွေကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာမှာလည်း အောင်မြင်တယ်။ အသက် လေးဆယ် ဝန်းကျင်ရှိနေတဲ့သူက ဂတ်ဂျစ်တားထားတဲ့ စည်းဝိုင်းထဲမှာ ဖင်ထိုင်ချရင်း အပြင်ထွက်မရလို့ လက်မှိုင်ချနေတာကို သူတွေ့ရတယ်။ သုံးလေးယောက် လောက် စမ်းကြည့်ပြီးတဲ့အခါ ဂတ်ဂျစ်မှာ စည်းဝိုင်းတားပြီး အကျဉ်းချတဲ့ မှော်ပညာရှိနေတယ်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်ကြီးသွားတယ်။

ဂတ်ဂျစ်က မြေဖြူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မီးသွေးခဲနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘေးမှာ လာပြီး စည်းစတားတာကို တွေ့တာနဲ့ လွတ်ရာကို အမြန်ရှောင်ကြတဲ့အထိ သူ့ကို ကြောက်ကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဂတ်ဂျစ်က သူတတ်ထားတဲ့နည်းကို စိတ်ကူးရသလို အမျိုးမျိုး စမ်းကြည့်နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ သူက လူကြီးတစ်ယောက်ကို စည်းဝိုင်းထဲ ထားရစ်ခဲ့ပြီး တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေတယ်။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ပြန်လာပြီး ကြည့်တယ်။ စည်းဝိုင်းထဲ ရောက်နေတဲ့သူက သူပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်နေဆဲရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ ဂတ်ဂျစ်က စည်းကို ခြေဖြင့်ပွတ်ပြီး ဖျက်ပေးလိုက်တယ်။

“အပြင်ကို ထွက်လို့ရသွားပြီ”

လို့ ပြောလိုက်မှ စည်းဝိုင်းထဲ အဖမ်းခံထားရသူက ထိုင်ရာက ထပြီး အပြင်ကို ထွက်လာတယ်။ စည်းအပြင်ကို တကယ်ထွက်လို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် ဂတ်ဂျစ်ပြန်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့်နဲ့ စောင့်နေရတယ်လို့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ရှင်းပြခဲ့တယ်။

ဒီတော့ ဂတ်ဂျစ်က စည်းဝိုင်းထဲ ထည့်ထားပစ်ခဲ့ပြီးတဲ့အခါ ဘယ်

အချိန်ပြန်လာမှန်း မသိနိုင်တာကြောင့် စည်းအခတ်ခံရမှာကို ကြောက်ကြတယ်။

ဂတ်ဂျစ်က ခြေသလုံးအိမ်တိုင်မျိုးနွယ်တွေနဲ့ လှည့်လည်နေထိုင်ပေါင်းသင်းရင်း အထက်မှာ ဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း အာဂလူတွေဆီရောက်သွားတော့ ဂမ္ဘီရဘက်ကို သူရောက်သွားတယ်။ ဒီလူတွေ ဂန္ဓာရီ လှည့်မယ်ဆိုတော့ သူလိုက်သွားလိုက်တယ်။

ဂန္ဓာရီလှည့်တဲ့ အာဂလူ ၃၀ ဘယ်နေရာတွေကို ရောက်ခဲ့ကြသလဲ။ အိန္ဒိယကို ရောက်တယ်။ ဟိမဝန္တာကို ရောက်တယ်။ ကျောင်းတော်တွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ အတော်များများကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတဲ့ အခါမှာ အာရှကနေ အာဖရိကဘက်ကို လှည့်တယ်။ အီဂျစ်ကို ရောက်တယ်။ အာရေဗျကိုရောက်တယ်။ ရတတ်သမျှကို သင်ယူခဲ့ကြတယ်။ ၁၂နှစ်တာက ကာလအပြီးမှာ လူတစ်ဝက်ပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။

တချို့က သေသွားခဲ့ကြတယ်။ တချို့က လမ်းခရီးမှာ ရှေးရေစက်ကြောင့် ချစ်သူတွေ့ရာက အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ တချို့က ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ရောက်နေတဲ့နေရာကို သဘောကျလို့ အခြေချပြီး နေခဲ့တယ်။ တချို့ကလည်း သူတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ကြတယ်။ တချို့ကလည်း ဆက်လိုက်နေကြတုန်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလို အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြန်ရောက်မလာကြတော့ဘူး။ ပထမ ၁၂နှစ် အတွင်းမှာ ၁၅ ယောက်ပဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။

နောက်ထပ် ၁၂ နှစ်အတွင်းမှာ နောက်ထပ် ၃ ယောက် ထပ်ရောက်လာတယ်။ ဂတ်ဂျစ်ပါမလာဘူး။ နှစ်အတန်ကြာပြီးချိန်မှာ ဂတ်ဂျစ် တစ်ယောက်တည်း အုပ်သင်းကွဲပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။

သူက ဂန္ဓာရီခရီးတစ်လျှောက်မှာ ကျောင်းတော်တွေကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ တရားကျင့်ကြံတဲ့ ဂူတွေလည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ အရှေ့ဖျားမှာ ဂျပန်အထိ သူရောက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

သူက ဉာဏ်အလင်းရတဲ့ ဆူဖီမာစတာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်နေပေမဲ့ သူသိထားတာကို ပြန်ပြောမပြတတ်ဘူး။ သူ့အနေဖြင့် စာသင်ဖို့အချိန်မရခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ သူက ဆူဖီမာစတာအဆင့်ကို ရောက်နေသူဖြစ်လို့ ဆူဖီမာစတာ

တို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သိုသိုသိပ်သိပ်ပဲ သူနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်တော့ နွားပိန်တောင် ကန်တယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း သူဟာ မာစတာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားစေဖို့အတွက် အကြောင်းဖန်လာတယ်။ သူ့လိုပဲ ဂန္ဓာရီခရီးထွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သြစပင်စကီးက ဂတ်ဂျစ်နဲ့ ဆုံတွေ့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဂတ်ဂျစ် အနားမှာ နှစ်အတန် ကြာနေဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

သြစပင်စကီးက ဂတ်ဂျစ်ရဲ့ အရိပ်မှာနေရင်း စာအုပ် နှစ်အုပ်ရေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်အုပ်က ‘အံ့ဘနန်းကို ရှာဖွေခြင်း’လို့ အမည်ရတဲ့စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကြောင့် ဂတ်ဂျစ်ကို လူသိများသွားရတယ်။ သန်းချီ တဲ့ ပရိသတ်ရှိသွားစေခဲ့ပါတယ်။ သြစပင်စကီးက ဂတ်ဂျစ်ရဲ့ စာရေးဆရာ အဖြစ် ဂတ်ဂျစ်ရေးပြချင်တာတွေကို ရေးပေးခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

နောက်တော့ ဂတ်ဂျစ်က စာရေးဆရာအဖြစ်ကို ခံယူလိုက်ပြီး ဘီဇီ ဘတ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်အထူကြီး တစ်အုပ်ကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ မြေးအဖိုး နှစ်ယောက် အာကာသယာဉ်နဲ့ စကြဝဠာထဲ ခရီးနှင်ရင်း လောကအကြောင်း သဘာဝတရားတွေအကြောင်းကို ပြောဆိုကြပုံဖြင့် သူတင်ပြချင်တာတွေကို တစ်ပြုံတစ်မကြီး တင်ပြထားပါတယ်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြုံခဲ့တဲ့ ဂတ်ဂျစ်က ဘီဇီ ဘတ်ကို တင်ပြပြီးတဲ့အခါ နောက်ထပ် စာအုပ်တစ်အုပ် ထပ်ထွက်လာပါတယ်။ ‘ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း’လို့ အမည်ရတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဂတ်ဂျစ်ကိုယ်တိုင်က ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦး ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့အဖို့ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ရသူတွေကို ရေးပြခဲ့တာ ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုလည်း ထင်ဟပ်ပြသထားပါတယ်။

စာအုပ်ရဲ့ မိတ်ဆက်စကားကို ရေးသားထားရာမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံ လောက် က စာပေလောကမှာ အဂတိလိုက်စားသူတွေရှိနေပုံ၊ ခင်ရင်တစ်မျိုး ချဉ်ရင် တစ်မျိုး ဘက်လိုက်ပြီး ရေးသားကြပုံ၊ ငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ကြော်ငြာသဘောနဲ့ လှော်ခိုင်းပုံတွေကို ဖော်ပြထားပါတယ်။ မိတ်ဆက်စကားရဲ့ နောက်ဆုံးပိုင်း ကျမှ သူရေးသားတော့မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများစာအုပ် အကြောင်းကို ရေးသား ထားတာကို ဖတ်ရှုရပါတယ်။

သူက ရေးသားဖော်ပြထားရာမှာ သူ့ကို လူတွေက သိချင်စိတ်နဲ့ အမေးများတဲ့ မေးခွန်းတွေ ရှိနေတယ်။

ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေကို တွေ့ခဲ့သလဲ။

ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်လည်စဉ်မှာ ဘာတွေ ထူးထူးခြားခြား ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ သလဲ။

လူမှာ ဝိညာဉ်ရှိသလား။ ဝိညာဉ်က မသေဘူးဆိုတာဟုတ်သလား။

လူရဲ့ ဆန္ဒတန်ခိုးက တကယ်ထက်မြက်သလား။

ဘဝဆိုတာဘာလဲ။ ဘာလို့ ဒုက္ခတွေ ရှိနေရတာလဲ။

ခင်ဗျားက ဂန္ဓာရီ၊ ဂမ္ဘီရတွေကိုယုံသလား။ ဓာတ်စီးတာကိုယုံသလား။

အိပ်မွေ့ချတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ စိတ်သံလိုက်စက်ကွင်းဆိုတာ ညှို့ယူ ဖမ်းစားတတ်သလား။ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား။

ဒီမေးခွန်းတွေအတွက် အဖြေကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့လား။

အဲဒီလို မေးမြန်းကြတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲမှာ ပထမဆုံးမေးခွန်းဖြစ်တဲ့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာကို အရင်ဆုံးစပြီး ရေးပြဖို့ ဂတ်ဂျစ် က ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်လို့ ရေးသားထားပါတယ်။

အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ရေးပြလိုက်ရင် တခြားမေးခွန်းတွေကို ကျွဲကူး ရေပါဆိုသလို ဖြေပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်း ကိုလည်း တင်ပြပြီးသားဖြစ်သွားမယ်လို့ သူက အမှာစာမှာ ရေးသားခဲ့ပါ တယ်။

သူက ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေအကြောင်း တစ်ဦးချင်းအလိုက် တင်ပြရေးသား သွားမှာဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုလူစားမျိုးကို သူ့အနေဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးလို့ သတ်မှတ် မှာလဲဆိုတာကို ရှင်းပြထားပါတယ်။

အံ့ဖွယ်ဘနန်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို လုပ်ပြတဲ့သူကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးလို့ သတ်မှတ်ရမှာလား။ မဟုတ်ဘူး။

ဥပမာ ဆိုပါတော့။ အံ့ဩစရာ မျက်လှည့်ပြကွက်တွေလို အစွမ်းတွေ ပြသနေတဲ့သူကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးအဖြစ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်နေရာက သူက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် အံ့စရာတွေကို လုပ်ပြနေတာလဲဆိုတာကို သိသွားတဲ့ အခါမှာတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးလို့ မသတ်မှတ်တော့ဘဲ မျက်လှည့်ဆရာအဖြစ်သာ

ယူဆသတ်မှတ်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂတ်ဂျစ်အနေနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးလို့ သတ်မှတ်သင့်သူကို ရွေးချယ်ရာမှာ မိမိနေထိုင်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိမိက ဦးဆောင်လမ်းပြ လုပ်နိုင်သူဖြစ်ပြီး မိမိအစွမ်းအစအပေါ်မှာ မာနထောင်လွှားခြင်း ကင်းရမယ်။ တခြားသူတွေရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို သည်းခံနိုင်ရမယ်။ အများနဲ့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေထိုင်နိုင်သူဖြစ်ရမယ် စတဲ့အချက်တွေကို အခြေခံပြီး ဂတ်ဂျစ်က သူတင်ပြမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ အချက်တွေနဲ့ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့အခါ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကတော့ သူ့ဖခင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ‘ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့် ဆုံတွေ့ခြင်း’လို့ အမည်တပ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတွေ အကြောင်းကို သူရေးသားခဲ့ရာမှာ သူ့ဖခင်အကြောင်းကို အရင်ဦးဆုံး ဖော်ပြထားတာကို ဖတ်ရှုရပါတယ်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်

ပြီးခဲ့သည့် ရာစုနှစ်၏ နောက်ဆုံးဆယ်စုနှစ်များနှင့် ယခုရာစုနှစ် အစပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် လူသိများသော ကွက်စိပ်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကွက်စိပ်ဆရာကို ဒေသိယစကားဖြင့် ‘အရှောင်’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် အရှောင်တစ်ဦးဟု ဆိုလိုက်ရသော်လည်း အကယ်စင်စစ် အရှောင်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသူမဟုတ်ချေ။ အပျော်တမ်းအရှောင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပေသည်။

အရှောင် (ဝါ) ကွက်စိပ်ဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် ဂန္ထဝင်ကဗျာများကို အလွတ်ဆိုပြနိုင်ရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကဗျာကောင်းတွေ သီကုံးတတ် သူဖြစ်သည်။ ရိုးရာသီချင်းများ၊ ရှေးသီချင်းများကို သံနေသံထား၊ အဆွေအငင်၊ အဖြတ်အတောက်မှန်မှန်ဖြင့် သီဆိုပြတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သီချင်းကောင်းများ ရေးစပ်သီကုံးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဒဏ္ဍာရီများ၊ မိရိုးဖလာ ပုံပြင်များနှင့် အခြားပုံဝတ္ထုများကိုလည်း ပြောပြတတ်သူဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အရှောင်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကြသူတို့သည် အာရှ တွင် တိုင်းနိုင်ငံတိုင်းလိုလို၌ ရှိနေကြသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ကွက်စိပ်ဆရာအဖြစ် အသက် မွေးခဲ့သူများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရှေးဟောင်းပုံပြင်၊ ဇာတ်နိပါတ်တော်၊ ရာဇဝင် အစရှိသည်တို့ကို နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ်ကြသည်။ အလွမ်း အသော ရောနှောပြီး နားထောင်သူမပျင်းရအောင် ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဇာတ်ကောင်အမျိုးမျိုးတို့က စကားပြောဆိုသည်ကို ပြောပြရာ၌ အသံတု အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ မိန်းမဇာတ်ကောင်က ပြောသည့်အခါ မိန်းမသံ၊ ကလေးဇာတ်ကောင်က ပြောသည့်အခါ စကားလုံးမှ အစ ကလေးဆန်ဆန် ပြောသည်။ ယခုအခါ ထုတ်လွှင့်သည့် အက်ဖ်အမ်ရေဒီယို အစီအစဉ်ကဲ့သို့ စကားပြောနေသည်မှာ စာဖတ်ပြနေတာကို နားထောင်နေရသလို ဖြစ်နေသော အဖြစ်မျိုးမရှိ။ အပြောအဆို အလွန်ညက်သည်။ အသံနေအသံထား ပြည့်စုံမှန်ကန်သည်။ ဒေါသထွက်လျှင် ဒေါသသံ၊ ကြေကွဲလျှင် ငိုသံ စသဖြင့် အသံအမူအရာ အပြည့်ပါသည်။ နာရီအတန်ကြာ မရပ်မနား ဆက်တိုက် ပြောနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထိုကြောင့် တစ်ဗျစ်တောက် တောက်ဖြင့် အမျှင်မပြတ် အောင် ပြောနေသူကို “ပြောနေလိုက်တာများ ကွက်စိပ်ဟောနေသလား မှတ်ရတယ်” ဟု ခိုင်းနှိုင်းပြောဆိုကြသည်။ ကွက်စိပ် ဟောပြောရာ၌ ဆိုင်း ဝိုင်းနှင့် တွဲဖက်၍ တင်ဆက်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိသည်။

ဘာသာပြန်သူ)

ကွက်စိပ်ဆရာတို့သည် ကျွန်ုပ်မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ ဒေသ၌သာမက အာရှတွင်ပါ လူသိများကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေးကွက်စိပ်ဆရာ အများစုသည် စာမတတ်ကြချေ။ ကျောင်းနေအရွယ် ကလေးဘဝက စာရေးစာဖတ်ကို အခြေခံမျှပင်လျှင် မသင်ဖူးကြချေ။ သို့သော် သူတို့သည် မှတ်ဉာဏ် အလွန်ကောင်းကြသည်။ မှတ်ဉာဏ် ထက်သန် စူးရှကြသည်။ မှတ်သားနိုင်ပုံမှာ ထူးခြားဖြစ်စဉ်အဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်သည်အထိ တော်ကြသည်။

သူတို့သည် အလွန်ရှည်လျားသော ဇာတ်လမ်းကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ အလွတ်ရသည်။ ရှည်လျားသောဇာတ်လမ်းကို ကဗျာသီကုံးထားသည်ကိုလည်း တစ်လုံးမကျန် အလွတ်ရသည်။ အထစ်အငေါ့ မရှိရုံမျှမက သံနေ သံထားဖြင့် ပြန်ဆိုပြနိုင်သည်။ သီချင်းများကိုလည်း အလွတ်ရကြသည်။ ပြန်ဆိုပြနိုင်ကြသည်။ ကဗျာ၊ သီချင်း အစရှိသည်တို့ကို လက်တန်းစပ်ဆိုရာ၌လည်း အလွန်မြန်သည်။

ယခု ဤစာကို ရေးသားချိန်၌ ထိုသို့ တော်သော ကွက်စိပ်ဆရာကို နေရာတိုင်းတွင် မတွေ့ရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်အရွယ်ကတည်းကပင်လျှင် အတော်ရှားနေပြီဟု

သိခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့တစ်ခြား ရှားရှားလာနေပြီဟု လူကြီးသူမတို့က ပြောကြသည်ကို ကြားခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကာလက လူသိများပြီး ကျော်ကြားလျက်ရှိ သည့် ကွက်စိပ်ဆရာအရှောင်တချို့ကို လူကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများကို ယခုအထိ သတိရနေအောင် စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ အရှောင်တို့နှင့် ဆုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့သည်မှာ ဖခင်က ကျွန်ုပ်ကို ကွက်စိပ်ဆရာပြိုင်ပွဲသို့ ခေါ်ခေါ်သွားလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြိုင်ပွဲသို့ တူရကီ၊ ပါရှန်း၊ ကောကေးရှပ် အစရှိသော တိုင်းနိုင်ငံများမှ ကွက်စိပ်ဆရာများ လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် နားသောတဆင်ရန် ငုံ့လင့်နေကြသော လူအုပ်ကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် လက်တန်းသီဆိုပြကြရသည်။

ပြိုင်ပွဲကျင်းပပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူများထဲမှ အလှည့်ကျသူတို့ကို အများက ရွေးချယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုသူက ဒဿနဖြစ်ဖြစ်၊ ရာဇဝင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတ်နိပါတ်တော် ဖြစ်ဖြစ် သူစိတ်ကူးပေါ်ရာ အကြောင်းအရာကို မေးခွန်းအဖြစ် တေးစာသား လက်တန်းစပ်ပြီး သံနေသံထားဖြင့် သီချင်းသီဆိုကာ မေးမြန်းရသည်။ လူသိများသော ဒဏ္ဍာရီ၊ ဇာတ်နိပါတ်၊ ရိုးရာယုံကြည်မှု အစရှိသည်တို့နှင့် ပတ်သက်သော မေးခွန်းမျိုးကိုလည်း မေးနိုင်သည်။

ထိုအခါ ပြိုင်ဘက်က ပြန်ဖြေရသည်။ ဖြေဆိုရာ၌ သီချင်းသီဆိုကာ ဖြေရသည်။ ထိုသို့သီဆိုနိုင်ရန်အတွက် တေးစာသားကို ချက်ချင်း လက်တန်း စပ်ရသည်။ မေးသူ သီဆိုခဲ့သည့် သီချင်းအလိုက်၊ အဖြတ်အတောက်၊ နုရီစည်းဝါး အစရှိသည်တို့နှင့်ကိုက်ညီအောင် သီကုံးပြီး အဖြေကို သီချင်းဆိုပြရသည်။

နားထောင်နေကြရသူတို့အဖို့ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို အချီအချ ဆိုပြနေကြသည့်နှယ် နာသောတ ဆင်ကြရသည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် လာပြိုင်ကြသူတို့သည် မိခင်ဘာသာစကား ကွဲပြား

နေကြပေရာ ဘုံဘာသာစကားအဖြစ် တူရကီတာတာတို့၏ ဘာသာစကားကို အသုံးပြုပြီး သီချင်းဆိုပြကြရသည်။

အဆိုပါပြိုင်ပွဲတို့သည် သုံးလေးပတ်အထိ ကြာမြင့်သည်။ အချို့မှာ လနှင့်ချီအောင် ကြာမြင့်သည်။

ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုံး ပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် ဆုများနှင့် လက်ဆောင်များကို ပေးအပ်သည်။ ပရိသတ်ထဲမှ ပေးကမ်းသည့် ဆုများ၊ လက်ဆောင်များလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်ရကြသည်။ နွား၊ ကောဇော အစရှိသည်တို့ ရကြသည်။ ထိုသို့ ဆုရခြင်းကြောင့် ပိုမိုကျော်ကြား ထင်ရှားသွားကြသည်။

အဆိုပါပြိုင်ပွဲမျိုးကို သုံးပွဲကြည့်ဖူးသည်။ ပထမဆုံး ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ပြိုင်ပွဲမှာ တူရကီနိုင်ငံရှိ ဗင်ဟု အမည်ရှိသောမြို့တွင် ကျင်းပသော ကွက်စိပ်ဆရာပြိုင်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယပြိုင်ပွဲမှာ အဇာဘိုင်ဂျန်ရှိ ကာရာဘတ်မြို့တွင် ကျင်းပခဲ့သော ကွက်စိပ်ဆရာပြိုင်ပွဲဖြစ်သည်။ တတိယအကြိမ်အဖြစ် ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သော ပြိုင်ပွဲမှာ ကားဒေသရှိ စူဘာတန်မြို့တွင် ဖြစ်သည်။

ကားနှင့် အဲလက်ဇန်ဒရီပိုတိုတွင် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ညနေဘက်တွင် အလုပ်ပြီး၍ အပန်းဖြေကြသောအခါ လူစုလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကို လာခေါ်ကြသည်။ ဖခင်ကို ပုံပြောခိုင်းကြသည်။ သီချင်းဆိုခိုင်းကြသည်။

နားထောင်ရန် စုဝေးနေကြသူတို့က တောင်းဆိုသော ပုံဝတ္ထုကို ဖခင်က ပြောပြရသည်။ သီချင်းပုံစံဖြင့် သီဆိုကာ ပြောပြခြင်းမျိုးလည်း ရှိသည်။ ဇာတ်ကောင်တို့ အချီအချ ပြောကြဆိုကြပုံကို လေယူလေသိမ်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖခင်က ပြောပြသည်။ စကားပြေဖြင့် မပြောဘဲ သီချင်းဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောခြင်းမျိုးလည်း ရှိသည်။

ညနေခင်းတစ်ခုစာမျှဖြင့် ရှည်ရှည်လျားလျားရှိသည့် ဇာတ်ထုပ်ကို ပြီးအောင် ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်ခန်းရပ်အဖြစ် တင်ဆက်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ ပြန်ဆုံကြပြီး ယမန်နေ့က ပြောလက်စကို အစပြန်ကောက်ပြီး ဆက်ပြောရသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဇာတ်သိမ်းသည်အထိ တစ်ညပြီးတစ်ည ပြောပြသွားရသည်။

ဖခင်သည် အပြင်၌သာမက အိမ်၌လည်း ကွက်စိပ်ဟောပြောသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အားလပ်ရက်တို့တွင် နံနက်စောစောထရန် မလိုပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုနေ့မတိုင်ခင် ညဘက်၌ ဖခင်က မိသားစုကို ပုံပြောပြလေ့ရှိသည်။ ရှေးအခါက ကျော်ကြားခဲ့သူများ၊ သူရဲကောင်းများ အကြောင်းကို ပြောပြသည့်အခါ ပြောပြသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည့် သူများအကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ ဘုရားသခင်အကြောင်း၊ သဘာဝနိယာမကို ထင်ဟပ်ပြသသော ပုံပြင်များ၊ အံ့ဩစရာဖြစ်ရပ်များ ပါဝင်သည့် ပုံပြင်များအပြင် တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်များကိုပါ ပြောပြခဲ့သည်။

ဖခင်သည် အပျော်တမ်းကွက်စိပ်ဆရာဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ပုံပြင်အများအပြားကို ပြောပြနိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူကိုယ်တိုင်က တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ထဲမှ ပုံပြောပြသည့် မင်းသမီးနည်းတူ တစ်ထောင့်တစ်ညမက ပိုကြာသည်အထိ ပုံပြောပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ဖခင်ပြောပြသော ပုံပြင်တို့သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ လောကကို နားလည်သဘောပေါက်ဖို့အတွက် အမြင်ကျယ်သွားစေခဲ့သည်။ ဂန္ဓာရီ နယ်ပယ်၌ နားလည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စတို့ကို ပုံပြင်မှ ဖြစ်ရပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်မှာ ငါးကြိမ်ထက် မနည်းပေ။

မိမိဘာသာ ပုံပမာခိုင်းနှိုင်းပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်သက်တာ၌ ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာများ၊ ပဟေဠိ ဆန်သောအရာများကို ပုံပြင်ဗဟုသုတဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ကျောက်တည်သည်အထိ စွဲမြဲခဲ့ရသော ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖခင်က ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ခုသော ညနေခင်း၌ ဖခင်က သီချင်းရှည်တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြသည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ရေလွှမ်းမိုးပြီး ကမ္ဘာကပ်ဆေးသည့် အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဒဏ္ဍာရီ သီချင်းရှိနေခြင်းကြောင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ပြောကြသည့် ကမ္ဘာရေလွှမ်းသည့်ဖြစ်ရပ်မတိုင်ခင်က ထိုသို့ရေလွှမ်းသည့်အဖြစ်ကို ကြုံခဲ့ဖူးသည်ဟု ဖခင်က ယူဆယုံကြည်သည်။ ထိုအယူအဆကို သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့နှင့် နှီးနှောပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါ၌ ‘ရေကြီးခြင်း မတိုင်ခင်က ရေကြီးခဲ့ခြင်း’ဟု ခေါင်း စဉ်တပ်ပြီး အလေးအနက် ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြစဉ်က ဖခင်သည် ဘဝ၏ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လက်သမားအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း နေခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေတို့က သူ့အလုပ်လုပ်နေသည့် လက်သမားရုံဆီသို့ မကြာခဏ အလည်လာကြပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ ဖခင်ကို ကွက်စိပ်ဟောပြောခိုင်းပြီး နားထောင်ကြခြင်းမျိုးလည်း ရှိသည်။ အရှိန်ကောင်းပြီး ညလုံးပေါက်ပြောဖြစ်သွားခြင်းမျိုးလည်း ရှိပေသည်။ ရှေးဒဏ္ဍာရီတို့သည် ရှေးအခါက တကယ့်ဖြစ်ရပ်များဟု ယူဆပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လာရောက်ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသူများထဲ၌ တစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ကားမြို့၏ တပ်ဘုရားကျောင်းတွင် နေထိုင်သည့် ဒင်းဘော့ရှ် ဖြစ်သည်။ သူသည် နောင်တစ်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာဖြစ်မည့်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ မနောကို ပုံသွန်းပေးမည့်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်မှ နတ်ဘုရား၏ တတိယမျက်နှာစာကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်ခုသော ညနေ၌ ဒင်းဘော့ရှ်သည် မကြာခဏလာနေကျရှိသည့် အတိုင်း ဖခင်၏ လက်သမားရုံသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူတို့ပြောဆိုကြသည်ကို ဘေးမှာ အသာထိုင်ရင်း နားထောင်နေကျရှိသည်။ အတိုင်း နားထောင်ရန်အတွက် လက်သမားရုံထဲတွင် နေရာယူထားလိုက်သည်။

မြို့နှင့် အလှမ်းမဝေးသည့်နေရာ၌ တည်ရှိသည့် ရွာ၌ နေထိုင်သော ဦးလေးကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ကို အလည်အပတ် ရောက်နေခိုက် ဖြစ်ပေရာ သူကလည်း လက်သမားရုံထဲတွင် ရှိနေသည်။ သူသည် သူနေသည့်ရွာ၌ ရာသီအလိုက် သီးနှံစိုက်ပျိုးသည့် ယာခင်းကျယ်ကြီးနှင့် စပျစ်ခင်းတို့ကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးလေးတို့သည် ထောင့်တစ်နေရာ၌ ရှိနေသော သစ်သားပြားပုံပေါ်တွင် အတူထိုင်ရင်း ဖခင်က သီချင်းဆိုပြနေသည်ကို နားထောင်ကြသည်။

ဖခင်သီဆိုနေသော သီချင်းမှာ ဘောဘီလုံတို့ကောင်းစားစဉ် ရှေးခတ်က သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဂဲဂါမက်ရှ် အကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည့် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ဖခင်က သီချင်းကို တစ်ပိုင်းပြီးတစ်ပိုင်း သီဆိုရာ၌ တစ်ပိုင်းသီဆိုပြီး တိုင်း စကားပြေဖြင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။ ထိုသို့ သီဆိုရင်း အပိုဒ် ၂၁ ကို သီဆို၍ ပြီးသောအခါ စကားပြေဖြင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။

ထိုအပိုင်း၌ ရှုမ္မာပက်ဟုခေါ်သည့်ဒေသကို ရေလွှမ်းမိုးပြီး ပျက်စီးသည့် အကြောင်း ပါရှိသည်။

ဖခင်က စကားပြေဖြင့် ရှင်းပြပြီးသောအခါ ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်ပြီး မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်နေသည်။ ပြီးမှ သူက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြသည်။ သူရဲကောင်းဂဲဂါမက်ရှ်၏ မူရင်းမူလသည် ဆူမာရီယန် လူမျိုးနွယ်ဖြစ်ပြီး ဘောဘီလုံတို့က ၎င်းတို့ထံမှ အမွေဆက်ခံထားသည့် ဒဏ္ဍာရီဖြစ်မည် ထင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ဆူမာရီယန် လူမျိုးနွယ်တို့ ထွန်းကားသည့်ခေတ်သည် ဘောဘီလုံတို့ ထက် ပိုရှေးကျသည်။

ထိုဒဏ္ဍာရီကိုပင် ဟောဘရူးတို့၏ သမ္မာကျမ်းစာတွင် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဖခင်က ပြောပြသည်။ ဟောဘရူးတို့၏ သမ္မာကျမ်းစာသည် ခရစ်ယာန်တို့၏ ကမ္ဘာဦးကာလ သမိုင်းအမြင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျောရိုးမှာ တစ်ခုတည်းဖြစ်ပြီး အချို့နေရာတို့၌ အမည်များနှင့် အသေးစိတ် အချက်အလက်များ ပြောင်းထားသည်သာ ကွာခြားသည်ဟု ဖခင်က ထောက်ပြသည်။

ထိုအဆိုကို သင်းအုပ်ဆရာဓမ္မကထိက ဒင်းဘော့ရှ်က လက်မခံချေ။ သူက ကျမ်းကိုကျမ်းကားများဖြင့် ချက်ကျကျ အငြင်းထုတ်ပြသည်။ ဖခင်ကလည်း သူ့ထင်မြင်ချက်ကို အလျော့မပေးချေ။

ငြင်းခုံကြရင်း အရှိန်တက်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကို သတိမေ့ နေကြသည်အထိ အရှိန်ကောင်းနေကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ညဉ့်နက်စပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်ကို သွားအိပ်ချေဟု သူတို့က အိပ်ရာဝင်ခိုင်းနေကျ ဖြစ်သည်။ ယခုည၌ ကျွန်ုပ်ကို အိပ်ရာဝင်ခိုင်းဖို့ သတိမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်အထိ ငြင်းခုံနေကြသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးလေးတို့သည် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်မိကြသဖြင့် သစ်ပြားပုံပေါ်တွင် လှဲလှောင်းရင်း နားထောင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားသည်။ ထိုအခါ ကျမှ ဆွေးနွေးပွဲကို သူတို့ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဒင်းဘော့ရှ်က တပ်ဘုရား ကျောင်းသို့ ပြန်သွားသည်။

ထိုတစ်ညလုံး သီချင်းအပိုဒ် ၂၁ကို ဆိုပြလိုက် ငြင်းလိုက် လုပ်နေခဲ့ကြ ပေရာ ၎င်းအပိုဒ်ကို ဘယ်နှကြိမ်ဆိုမိမှန်း မသိနိုင်တော့သည်အထိ အကြိမ် ကြိမ် သီဆိုခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် တစ်ညလုံး နားထောင်နေသော ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအပိုဒ် ၂၁ကို အလိုလို အလွတ်ရသွားခဲ့သည်မှာ ယခု ဤစာကို ရေးသား ချိန်အထိ အလွတ်ရနေပေသေးသည်။

ဖခင်နှင့် ဒင်းဘော့ရှ်တို့ ညလုံးပေါက် ငြင်းခုံခဲ့ကြသည့် ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ အပိုဒ် ၂၁ပါ အချက်အလက်တို့ ကျွန်ုပ်ထံ၌ ကျောက်တည်ကာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည်။

ထိုသို့ ၎ပ်လျှိုးကာ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သော အချက်အလက်တို့သည် နောင်တစ်ချိန်၌ ကျွန်ုပ် လျှောက်လှမ်းရမည့် ဂန္ဓာရီ ခရီးကို ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ပုံဖော်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ကျောက်စာထွင်းသကဲ့သို့ ထွင်းထားသော သီချင်းစာသားမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်တော့သည်။

ငါပြောပြမယ် ဂဲဂါမက်ရှ်
 ကြေကွဲစရာ နတ်ဘုရားတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အရာ
 တစ်ခါတုန်းက ဆုံခဲ့ရာ
 ရေလွှမ်းမိုးတဲ့ မြေနေရာ ရှူရှူပက်
 ဒိဗ္ဗစက္ခုသမီးငယ်
 ဖခင်ကိုလည်း
 ဘာမှ မပြော
 ဘုရင်ကိုလည်း
 မပြောပြ
 သုခသခင်ကိုလည်း
 အသိမပေး

အောက်အလွှာသခင်ကိုလည်း
 အကြောင်းမကြား
 သားဖြစ်သူကို
 သူမှာကြား
 လှေကြီးဆောက်ကာ
 အကုန်တင်
 နီးရာခင်မင် ခေါ်လို့သွား
 ငှက်နဲ့ တိရစ္ဆာန် ချန်မထား
 နတ်ဘုရားတွေက
 ရှောင်လွှဲမရ
 ရေလွှမ်းမိုးမယ့် ဤဒုက္ခ
 ဆက်ဆက်ရောက်မှာ ရှူရူပက်

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ လှုပ်လှုပ်ခါခါ ဖြစ်အောင် ခံစားမှုလှိုင်းလုံးများ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်ကို ပထမဆုံးအဖြစ် ကြုံခဲ့ရပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ရက်၌ ကျွန်ုပ်သည် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုရင်း ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိသည်။ ဆောင်းပါးတွင် ဘောဘီလုံရှိ အပျက်အစီးများကြား တွင် ကျောက်စာချပ်များကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။

ကျွမ်းကျင်သူတို့က ကျောက်စာချပ်တို့သည် သက်တမ်းအနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်းလေးထောင် ရှိသည်ဟု ဆိုထားသည်။

ကျောက်စာကိုပါ မဂ္ဂဇင်းက ဖော်ပြပေးထားသည်။ ကျောက်စာတို့အား ဘာသာပြန်ထားသည်ကိုလည်း ဖော်ပြပေးထား သည်။ ကျောက်စာတို့သည် ဂဲဂါမက်ရှ် ဒဏ္ဍာရီကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆောင်းပါးပါ ဘာသာပြန်ချက်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုလိုက်သည်။ ထိုအခါ အကြီး အကျယ် အံ့ဩမိရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဖခင်ထံမှ ကြားသိခဲ့ရသည့် ဒဏ္ဍာရီနှင့် တစ်ချက် မလွဲ ထပ်တူထပ်မျှ တူနေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ် အလွတ်ရနေသည့်

သီချင်းစာပိုဒ် ၂၁ပါ အချက်အလက်နှင့် ကျောက်စာတွင် ရေးသားထားသည့် အချက်အလက်များ တူနေသည်။

ထိုသို့ တူနေကြောင်း သိလိုက်ရချိန်၌ အကြီးအကျယ် အံ့သြမိသည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ် တစ်ခုလုံးသည် ဤဒဏ္ဍာရီအပေါ် လုံးဝ တည်မှီနေသည်ဟု သိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်တွင် လျှပ်စီးများ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် လင်းလက်သည်။

ဖခင်ထံမှ ကျွန်ုပ်ကြားသိခဲ့ရသော ဒဏ္ဍာရီသည် ဘောဘီလုံတို့ ကောင်းစားခဲ့သည့် ကာလမတိုင်မီကတည်းက ရှိနေခဲ့သည်။ ၎င်း ဒဏ္ဍာရီကို နှောင်းလူ ကွက်စိပ်ဆရာတို့က မျိုးဆက်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြသည်။ စာဖြင့် ချရေးပြီး မှတ်သားခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ နှုတ်ဖြင့်ပြောနားဖြင့်နားထောင် ခေါင်းထဲမှတ်သားကာ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြသည်။ နှစ်ပေါင်း လေးထောင်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မူရင်းအတိုင်း မပြောင်းမလဲ ဆက်လက် လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်နေသည်။ ထိုအချက်ကို ကျွန်ုပ်အံ့သြမိရသည်။

ထိုသို့ ရှေးမူမပျက် ဆက်လက် ပြောပြလာကြကြောင်း သိရှိသဘော ပေါက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ဖခင်ပြောပြခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီတို့သည် တစ်ချိန်က တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များဟု ကျွန်ုပ်သဘော ပေါက်သွားသည်။ ထိုအခါ ဖခင်ပြောပြခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီတို့ကို ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မှတ်မိသွားသည်။ စောစောစီးစီးက တန်ဖိုးမထားမိခဲ့သည့်အဖြစ်ကို နောင်တရမိသည်။

မနောပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် များစွာအထောက်အကူပြုသော ဒဏ္ဍာရီများဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ကြားနာခဲ့ရပြီး ကျွန်ုပ်ရင်တွင်း၌ ကျောက်တည်ခဲ့ရသည်မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဟုလည်း သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ ကျောက်တည်ပေးရသည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေးရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အဖြစ် လူလာဖြစ်ရသည်ဟုပင် ဆိုလိုက်ချင်ပေးသေးသည်။

ဖခင်ပြောပြဖူးသည့် ရေကြီးခြင်းမတိုင်ခင်က ရေကြီးခြင်းဟူသည်

ကမ္ဘာကြီး ရေကြီးခဲ့သည့်ပုံပြင်ကိုလည်း စိတ်ထဲအလေးအနက် ထားမိသွားသည်။

ဒဏ္ဍာရီကဗျာသီချင်းထဲ၌ ဆိုထားသည်မှာ လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာက အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ပြထားသည်။ မျိုးဆက်တစ်ခုကို သက်တမ်းနှစ်တစ်ရာဟု သတ်မှတ်ပြီး တွက်ချက်ပါက ကမ္ဘာကြီး နောက်ဆုံးရေလွှမ်းမိုးခြင်းမတိုင်မီ မျိုးဆက်ပေါင်း ၇၀က အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကုန်းမြေအဖြစ် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရှိခဲ့သောနေရာသည် ယခုအခါ ရေပြင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်က ရေပြင် ဖြစ်နေခဲ့သောနေရာသည် ယခုအခါ ကုန်းမြေဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်က ထွန်းကားခဲ့သော လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီးတစ်ရပ်၏ အချက်အချာသည် ဟန်အင်းကျွန်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ၎င်းကျွန်းသည် ကမ္ဘာ့အချက်အချာနေရာအဖြစ်လည်း တည်ရှိခဲ့သည်။

အခြားသမိုင်းအချက်အလက်များ အထောက်အထားများအရ ကျွန်ုပ်လေ့လာသိရှိခဲ့သည်မှာ ဟန်အင်းကျွန်းသည် ယခုအခါ ဂရိနိုင်ငံတည်ရှိသည့် နေရာဖြစ်သည်။

ရေကြီးခြင်းကို လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသူတို့မှာ ဂန္ဓာရီဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်သည့် အင်မာစတန် ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ‘အင်မာစတန်’ ဟူသော ဝေါဟာရသည် ပညာရှိ ပုရောဟိတ်ဟု ဆိုလိုသည်။ အင်မာစတန်တို့သည် ပညာရှိများ ဖြစ်ကြရာ၌ အခြားညာများအပြင် နက္ခတ်ပညာကိုပါ သင်ယူတတ်မြောက်ထားကြသည်။

ရေလွှမ်းမိုးမှုကြီး ဖြစ်ခါနီးတွင် သူတို့သည် ကမ္ဘာ့နေရာ အနှံ့ အပြား၌ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ထိုသို့ သွားရောက်နေထိုင်ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဂိုဏ်းမှ ပေးအပ်သော တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိုးကောင်းကင်ကို မိမိတာဝန်ကျနေသော နေရာမှ စောင့်ကြည့်မှတ်သားကြရသည်။ အာကာသတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည်တို့ကို မှတ်သားပြီး ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပေးပို့ကြရသည်။

သူတို့သည် ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ ဟန်အင်းကျွန်းမှ အလွန်ဝေးကွာသော နေရာ၌ ရောက်ရှိနေကြသော်လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြချေ။ ပုံမှန်

ဆက်သွယ်လျက်ရှိကြသည်။

ထိုသို့ ဆက်သွယ်ရာ၌ မနောချင်း ဆက်သွယ်သည့်နည်း ဖြစ်သော တယ်လီပသီနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်ကြသည်။ ထိုအတွက် ပိုင်သိုနီးစစ်ဟု ခေါ်သည့် အမျိုးသမီးပုရောဟိတ်တို့က သတင်းပေးပို့ချက်ကို လက်ခံသူ အဖြစ် တာဝန်ယူကြရသည်။ သတင်းလက်ခံသူ ပိုင်သိုနီးစစ်သည် မိမိကိုယ် မိမိ အိပ်မွေ့ချပြီး ဘဝင်ကျနေစဉ် ရပ်ဝေးမှ အင်မာစတန်တို့ ပေးပို့သော အချက်အလက်တို့ကို ရယူပြီး ရေးမှတ်သည်။

ထိုသို့ ရေးမှတ်ရာ၌ ပေးပို့သည့် အရပ်မျက်နှာအပေါ် မူတည်ပြီး ရေးသားပုံ ကွဲပြားသည်။

ဟန်အင်းကျွန်း၏ အရှေ့ဘက်ရှိ ဒေသများမှ ပေးပို့သောသတင်းကို အထက်မှအောက်သို့ ရေးသည်။

ဟန်အင်းကျွန်း၏ တောင်ဘက်ရှိ ဒေသများမှ ပေးပို့သော သတင်းကို ယာမှဝဲသို့ ရေးသည်။

ဟန်အင်းကျွန်း၏ အနောက်ဘက်၌ရှိသော အတ္တလန်တစ်တိုင်းပြည် တည်ရှိရာ ဒေသဘက်မှ ပေးပို့သောသတင်းကို ဝဲမှယာသို့ ရေးသည်။ ၎င်း နေရာဒေသတို့သည် ယခုအခါ အမေရိကန်တည်ရှိသော နေရာဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဥရောပဟု ခေါ်သည့်နေရာဒေသဆီမှ ပေးပို့သော သတင်း ကို အောက်မှအထက်သို့ ရေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်အကြောင်းကို ရေးသားနေခြင်း ဖြစ်ပါလျက် အင်မာ စတန်တို့အကြောင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်ဆိုချင်သည့် အချက်မှာ ဂန္ဓာရီခရီးကို လျှောက်လှမ်းသူတို့တွင် သူနည်းသူ့ဟန်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေကြ သော အရာများ ရှိနေသည်ကို တင်ပြရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးဆရာဖြစ်သူ ဒင်းဘော့ရှ်တို့ တွင်လည်း သူနည်းသူ့ဟန်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ခြင်းများ ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပြုလေ့ရှိသည့်အရာတစ်ခုမှာ အမေးအဖြေပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရန် ဟူသည့် တာဝန် ကို ထမ်းဆောင်ရန် ကျွန်ုပ်နှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ သည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်မှ နတ်ဘုရား၏ မျက်နှာစာနှစ်ရပ် ဖြစ်တော့သည်။

သူတို့ ပြုသောအရာကို ကျွန်ုပ်သည် နောင်တစ်ချိန်ကျမှ အထာကို သိသွားခဲ့သည်။ မနောပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု၊ ဉာဏ်ပွင့်စေမှု၊ မိမိကိုယ်မိမိ အရည်အသွေးပြည့်စေမှု စသည့် အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိစေသော နည်းဖြစ်သည်။ မူလက ရှေးသူဟောင်းတို့ သုံးစွဲခဲ့သော နည်းဖြစ်သည်။

ပြုလုပ်ပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် တစ်ယောက်က ကျန်တစ်ယောက်ကို အရင်းမပါအဖျားမပါ မေးခွန်းတစ်ခုကို ဆိုင်းမပါပုံမဆင့် မေးချလိုက်ရသည်။ မဆီမဆိုင်မေးခွန်းမျိုးကို မေးလိုက်သော်လည်း ကျန်တစ်ယောက်က ကြောင်တက်တက် ဖြစ်မသွားရဘဲ အဖြေတစ်ခုကို ချက်ချင်းပေးရသည်။ ပေးသောအဖြေမှာလည်း မေးလိုက်သော မေးခွန်းနှင့် ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှု ရှိရသည်။

ရှင်းအောင် ဥပမာတစ်ခုကို တင်ပြလိုပေသည်။

တစ်ခုသော ညနေခင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ပြုနေကျရှိသည့်အတိုင်း ဖခင်အလုပ်လုပ်နေသည့် လက်သမားရုံထဲတွင် ရောက်နေသည်။ ဖခင်အလုပ်လုပ်သည်ကို ဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ တောက်တိုမည်ရ ကူပေးသည်။

ထိုသို့ ရှိစဉ် နောင်တစ်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာဖြစ်လာမည့် ဒင်းဘော့ရှ် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဖခင်က လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ ဆေးတံကို ကောက်ယူပြီး ဆေးထည့်သည်။ မီးညှိပြီး ဖွာသည်။ ဒင်းဘော့ရှ်သည် လက်သမားရုံထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူက “အခု ဘုရားရှင်က ဘယ်မှာလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖခင်က ပါးစပ်ထဲခဲထားသော ဆေးတံကို ယူလိုက်ပြီး မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဪ ဘုရားရှင်လား။ အခု သူက ဆာရီကမ်မစ်ရှ်ကို ရောက်နေတယ်”

ဆာရီကမ်မစ်ရှ်သည် ရုရှားနိုင်ငံနှင့် တူရကီနိုင်ငံ နယ်ခြားဒေသဖြစ်သည်။ ထင်းရှူးတောအုပ်များ ထူထူထဲထဲရှိပြီး အာရှမိုင်နာတွင် လူသိများသော ဒေသတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဖခင်ထံမှ အဖြေကို ရသောအခါ ဒင်းဘော့ရှ်က မဆိုင်းမတွ ပြန်မေး

လိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ သူက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်က ချက်ချင်း အဖြေပေးသည်။

“ခေါက်လှေကားတစ်ခုလုပ်ပြီး လှေကားထိပ်မှာ သုခကို ကြိုးတုပ်နေတယ်။ စိတ်ညစ်တဲ့သူတွေက လှေကားတစ်ဖက်က တက်ပြီး တခြားဖက်က ပြန်ဆင်းကြရမယ်။ အတက်တုန်းက ညစ်နေခဲ့သမျှ အဆင်းကျ ပျော်သွားမယ်။ ဒီအခါမှာ သူတို့က ပြောကြတယ်။ ဘုရားမ၊ တာပဲတဲ့”

သူတို့နှစ်ဦးသည် အပြောင်အပျက် သဘောမျှဖြင့် မေးနေ၊ ဖြေနေကြခြင်း မဟုတ်ပေ။

အလေးအနက်ထားပြီး ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နေကြသည့်အတိုင်း မေးနေဖြေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးအေးဆေးဆေး မေးနေ၊ ဖြေနေကြသည်မှာ လူတစ်ယောက်က အခုတလော အာလူးဈေး ဘယ့်နှယ်နေသနည်းဟု မေးသည်ကို အမေးခံရသူက ယခုနှစ် အာလူးအထွက်နည်းလို့ ဈေးကောင်းရတယ်ဟု ပြန်ဖြေသည့်နှယ် မေး၊ ဖြေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နောင်တစ်ချိန်ကျမှ ကျွန်ုပ်သိလာခဲ့ရသည်မှာ မေးသူနှင့် ဖြေသူတို့သည် မေးလိုက်သည့်အမေး၊ ဖြေလိုက်သည့်အဖြေ၏ နောက်ကွယ်တွင် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သဘောပေါက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဉာဏ်လမ်းပေါ်တွင် စိတ်ကပြေးနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘေးလူနားထောင်ပါက ပေါက်တီး ပေါက်ရှာ ဖြစ်နေသော အမေးအဖြေတို့ကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် မကြာခဏဆိုသလို မေးကြ၊ ဖြေကြလေသည်။

အကြောင်းမသိသော တစ်စိမ်းအဖို့ ဤအဘိုးကြီး နှစ်ယောက်သည် အသက်အရွယ်ကြောင့် ‘ဂေါက်တောက်တောက်’ ဖြစ်နေကြပြီဟု ထင်ကြလေသည်။ စိတ်ရောဂါရှိသူတို့ကို ချုပ်လှောင်ထားသည့်ဆီသို့ မပို့သည်မှာ သူများကို ဒုက္ခမပေးဘဲ ယဉ်ယဉ်ကလေးရှူးနေကြ၍ ဖြစ်မည်ဟုလည်း ကောက်ချက်ချကြလေသည်။

ထိုစဉ်က သူတို့နှစ်ဦး အမေးအဖြေလုပ်ရင်း ပြောဆိုသမျှတို့သည်

ကျွန်ုပ်အဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားများသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နောင်တစ်ချိန် ကျမှ ကျွန်ုပ်သည် တန်ဖိုးအမှန်ကို ရိပ်မိသိရှိခဲ့ပေသည်။

ဂန္ဓာခရီးသည်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိချိန်၌ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ မေးခွန်းများ အဖြေများ၏ အရေးပါပုံကို သိရှိခဲ့ရပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရူးနှင့်ကလေးပြောလျှင် အမှန်တရားဟု ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့ သည်။

ထိုသို့သော စကားမျိုးကို ကျွန်ုပ်ကြုံရတိုင်း ဤအဘိုးကြီး နှစ်ယောက် ကို သတိရမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ခံယူထားသော လောကအမြင်သည် ရိုးစင်းသည်။ လူ့ဘဝ၏ ရည်မှန်းချက်မှာလည်း ရှင်းသည်။ တိတိကျကျလည်း သူလိုက်နာ သည်။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဖခင်က မကြာခဏပြောပြလေ့ရှိသည်မှာ လူတစ် ယောက်အနေဖြင့် စိတ်အတွင်းပိုင်း၌ လွတ်လပ်မှုရှိအောင်ပြုရန်နှင့် အသက် အရွယ် ရလာသောအခါ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့် နေနိုင်ရန်အတွက် ယခု ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားရန်တို့မှာ လူဖြစ်လာရသူတစ်ဦး၏ ရည်မှန်းချက် များဖြစ်သည် ဟူ၏။

ထိုအချက်နှစ်ချက်သည် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော အရာများ ဖြစ်ကြပြီး အရေးကြီးသဖြင့် ဦးစားပေး လုပ်ဆောင်ရမည်။ ထိုသို့ လုပ်ဆောင်ရန်မှာ လည်း လုပ်ရလွယ်အောင် သိသာထင်ရှားနေသည်။ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ နားလည်နိုင်သော အရာမျိုးမဟုတ်။ လူပြိန်းနားလည်သော အရာသာဖြစ် သည်။ လူတိုင်းလုပ်၍ရသည်ဟု သူကဆိုသည်။

သို့သော် ဤအချက်တို့ကို ရရှိရန်မှာ လိုက်နာရမည့် အချက်လေးချက် ရှိသည်။ ပညတ်တော်အဖြစ် တလေးတစား လိုက်နာရမည်။ ကလေးဘဝမှ အသက် ၁၈နှစ်အထိ လုပ်ကိုင်လိုက်လျှင် လူကြီးဖြစ်ချိန်၌ ရပြီးသား ဖြစ်နေ မည်ဟု ကျွန်ုပ်ကို သွန်သင်ခဲ့သည်။

ပထမအချက်မှာ မိဘနှစ်ပါးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးရမည်။

ဒုတိယအချက်မှာ သီလမြဲမြဲရမည်။

တတိယအချက်မှာ အပြင်နှင့် အတွင်းဟူ၍ ၂ပိုင်းခွဲထားသည်။